

Vršovice 25.7.2010

Pozdrav: Sestry a bratři, shromáždili jsme se ve jménu Pána Ježíše Krista, abychom vzdávali Bohu chválu a dík, abychom mu vyznávali své viny, abychom prosili za sebe i za druhé, abychom hledali nové poznání Boží lásky a očekávali na Jeho slovo, které z milosti proměňuje lidské životy. Amen.

Píseň: 161 sl.1 Tebe, Bože, chválíme

Introit: Hospodin mě podepíral, učinil mě volným; ubránil mě, protože si mě oblíbil. Ž 18,19b-20

Píseň: 613 Oči všech se upírají

Modlitba: Otče náš, děkujeme Ti, že všichni lidé, všechny národy smějí vědět, že jsou pozváni na hostinu, kterou jsi pro nás připravil. Děkujeme, že smíme každé naše shromáždění prožívat jako nové pozvání, každé slavení stolu Kristova jako předjímku budoucí slávy u Tebe, jako předjímku svatby Beránkovy. I my dnes vyhlížíme jako poutníci plní naděje a očekávání příchodu Tvého Syna, Ježíše Krista.

Prosíme Tě, dávej nám, pokud jsme na cestě, podíl na radosti Tvého království, abychom nepropadli únavě a beznaději uprostřed lidské nespravedlnosti a trápení tohoto světa. Vždyť Ty sám nejlépe víš, jak nás naše starosti spoutávají, jak nás pronásledují i sem, kde stojíme před Tebou; jsme často tak uzavřeni do svých starostí, že nejsme schopni naslouchat Tvému slovu, ve kterém nám připravuješ svou naději.

Prosíme, buď tu dnes mezi námi, dej nám poznat, že není v našich životech nic většího, než skutečnost, že Ty na nás pamatuješ, přiznáváš se k nám a zveš nás ke svému stolu.

Bože, náš Otče, důvěřujeme Ti, že máš sílu vysvobodit nás ze začarovaného kruhu našich starostí i soběstřednosti a učinit z nás lidi tvé lásky. Prosíme Tě o Tvou osvobodivou přítomnost, když se zde modlíme, zpíváme, nasloucháme a mluvíme. Skrze našeho Pána Ježíše Krista, tvého Syna, který s tebou a Duchem svatým žije a vládne odvěků navěky.

Amen.

Čtení: Ex 19,1-8

Píseň: 440 Ozvi se, Pane můj

Text: Mt 9,35-10,4

Haleluja. Hospodina miluji; on slyší můj hlas, moje prosby, sklonil ke mně ucho. Po všechny své dny chci k němu volat. Haleluja. Ž 116,1n

Třetího měsíce, kdy Boží lid byl na cestě z otroctví ze země egyptské, ho oslovil Hospodin: „Moje svoboda, do které vás vedu, není svoboda laciná.“ To, že nebudete žít v Egyptě s jeho řády a pravidly, znamená, že ponese te za mnohé odpovědnost a že před světem budete reprezentovat Boží vůli, budete ukazovat, jaký život má smysl a budoucnost. „Budete-li mě skutečně poslouchat a dodržovat mou smlouvu, budete mi zvláštním vlastnictvím jako žádný jiný lid, třebaže má je celá země. Budete mi královstvím kněží, pronárodem svatým.“ Před Božím lidem se tu otevírá šance a zároveň odpovědnost, výhled do budoucnosti i mnoho otázek. Je zřetelné, že Boží lid tu má být svědectvím světu – ale zároveň je tu věčný problém, že Boží lid je pouhá hrstka, která přece tak málo zmůže. Co má tedy dělat, k čemu tu má být, čím má být svědectvím?

Nenápadně nám do těchto otázek vstupuje prostý chasidský příběh. Poslední týden před židovským novým rokem, Róš ha-šaná, je období s'lichot. Období kajících modliteb. Ty se v tomto týdnu odříkávají každé ráno před začátkem bohoslužby.

»Nemirovský rebe v období s'lichot každé ráno zmizí. Rebe není k nalezení... Nemirovští Židé se navzájem ujišťují, že jejich rebe místo toho, aby vedl bohoslužby v synagoze, vystoupí každé ráno až do nebe, aby tam prosil Boha za odpuštění pro lid Izraele a pro členy své obce.

Tu se objevil jeden litvak (litevský Žid, jehož filozofie je opakem chasidismu), velmi racionální a pragmatický člověk, jemuž jsou takovéto dětinské povídačky k smíchu. Směje se tomu, co označuje za „zcela nepravděpodobnou chasidskou historku“.

Člověk z masa a krve – byť by to byl cadik – si nemůže každý den vyjít do nebe jako do nějakého hokynářství na nákup potravin.

Vlastní logikou pak došel litvak k rozhodnutí sám vyzkoumat, kam rebe chodí. Začíná ho všude sledovat. Večer se mu podařilo vklouznout do cadikova domu a schovat se pod postel. Noc ubíhá – a litvak se snaží překonat únavu i strach z nemirovského rebeho. Především má strach, že ho sám rebe přistihne přímo při špehování, což by bylo nejhorším rouhačstvím.

Už dlouho před svítáním rebe vstává, provede rituální omývání a oblékne si selské šaty. Vezme si pytel a sekeru, vyjde z domu a vydá se z vesnice směrem k lesu. Litvak ho ze značné vzdálenosti sleduje. Na jednom místě začne rebe sekát dříví a vázat ho do velikých otýpek, které strká do pytle. Když práci skončil, vrátil se zpátky do vesnice a zamířil do

chudinské části. Tam klepe na dveře jednoho starého polorozpadlého domu. Slyší slabý ženský hlas: „Kdo je to?“

„Jsem dřevorubec Vasilij, prodávám dobré dříví a vidím, že se ti nekouří z komína,“ odpovídá cadik.

„Jsem chudá a nemocná a nemám, čím bych ti dříví zaplatila,“ říká žena. Rebe alias Vasilij diskutuje dále: „Moje dříví není drahé, jenom tři kopějky, a když nemáš peníze, nevadí, můžeš mi je dát později.“

„Odkud víš, že budu mít peníze, abych ti zaplatila dluh za dříví?“ nařiká žena.

Rebe už je netrpělivý a odpovídá: „Ženo, nerozumím ti. Věřím, že mi ty tři kopějky vrátíš. Proč nemáš žádnou důvěru v Boha? Ten ti pomůže přijít nejen ke třem kopějkám, ale i k větším penězům.“ Rebe ji už nenechává dále mluvit, vchází do zchátralého domku, položí otýpku na ohniště, zapálí oheň a začíná se modlit s'lichot toho dne...

Na litvaka rebeho dobročinnost zapůsobila a už nikdy si z nemirovského rebeho netropil žerty: stal se zaníceným chasidem. A když někdo řekl, že rebe v období s'lichot chodí až do nebe, dodával k tomu: „A možná ještě výš.“«

Je to krásný příběh, který ukazuje směr, kterým se má vydat království kněží, svatý pronárod, se kterým Hospodin uzavřel smlouvu. Ukazuje místo, kde se skutečně rebe přimlouval za Izrael. Místo, kde je přemáhána skepse nad smyslem Božích cest. Uprostřed těch, kteří potřebují pomoci. Právě na tomto místě jsme v dnešním textu z Matoušova evangelia našli Ježíše z Nazareta, který tu nesoupeří s žádným náboženským systémem, nevymezuje se tu vůči žádnému způsobu spirituality, ale stvrzuje naději, o které svědčil nemirovský rebe chudé ženě v našem příběhu.

Ano, líbil se mi tento příběh, líbí se mi i dnešní příběh Ježíšův. Ale zároveň se jich lekám. Je to skutečně pouze sociální důraz, který dlužíme světu? Najednou nevím, jestli na to mám sílu. Bezmocný vůči výtkám, kde jsem jako křesťan měl pomoci a nepomohl. Výtky, kde jsem selhal - v pomoci doma, ve vztazích v rodině, v pomoci ve sboru, pomoci mimo sbor... Najednou se s našimi příběhy cítím hrozně sám a slabý. Najednou nevím, co se svým životem, vždyť prostě všechno nezvládám, je tolik lidí, kterým je třeba pomoci - jak mám žít? Ježíš to všechno viděl a vidí, nezavírá oči před utrpením žádného člověka, ale ani před lidskou slabostí. Dívá se kolem sebe a vidí, zástupy, které „byly vysílené a skleslé jako ovce bez pastýře.“ A přitom jako odpověď osloví a dá sílu pouze několika obyčejným

lidem, aby šli a svědčili o Božím království, které přichází, které tu už je. Svědčili o tom, že Bůh, který svůj lid „nesl na orlích křídlech a přivedl je k sobě“, že tento Bůh je skutečným vládcem v tomto světě - a nezapomíná ani na ty nejmenší a nejdostřednější. Nezapomněl ani na tu chudou a nemocnou ženu z našeho chasidského příběhu.

Zdá se to málo, a přece je to základ Ježíšovy zvěsti - oslovuje konkrétního člověka, oslovuje mě ve vší mé slabosti a vyzývá k následování. Vysílá na cestu a na ní dává svoji sílu. A v této síle, v důvěře v tuto sílu, ve víře v moc Ježíše z Nazareta, toho ukřižovaného a vzkříšeného vycházejí učedníci ke konkrétním lidem s pomocí a nadějí. To je jejich svědectví pro nás i pro všechny, kteří už nedokáží věřit v moc Boží milosti ve svých životech a propadají smutku a beznaději. Právě to je svědectví víry té hrstce lidí, která vzala vážně Ježíšovo slovo, vzala vážně moc, kterou jim dává a ve vší omezenosti sil a prostředku se vydali do světa právě v této moci pomáhat a v této moci svědčit o naději. Právě to je svědectví všem lidem, kteří se snaží pomáhat druhým a zdá se jim to jako marný boj proti lidskému sobectví a zlobě. Tato cesta od člověka k člověku je cestou Boží a Pán Bůh nás na ní vede.

Někdy to vypadá skutečně hrozně málo. Někdy toužíme po změnách velkých a razantních, někdy to vypadá, že ta pomoc a naděje prohrává, protože nemůžeme pomoci všem. A přece - je tu před námi svědectví, které mění pohled na život. Na dovolené jsem viděl rodiny, které se těšily z toho, že jsou spolu. Je to málo nebo hodně? Byli jsme na návštěvě v malém sboru v Sedlci-Prčici, kde se malé sborové společenství těší z práce jako samostatného sboru s vlastní farářkou. Je to málo nebo hodně? Pracovníci ústředí Diakonie navázali kontakt s rodičími se sociálními organizacemi v Etiopii a vybrali pro jejich práci mezi sebou několik desítek tisíc. Je to málo nebo hodně? Onen skeptický litvak byl zasažen obětavou zbožností nemirovského rebeho. Je to málo nebo hodně? Chudá, nemocná žena přijala naději, že na ni Bůh nezapomíná. Je to málo nebo hodně?

Jsme dnes zváni ke společnému stolu naším Pánem a Spasitelem. I my dnes smíme přijmout moc, kterou dostali Ježíšovi učedníci kdysi dávno a pak znovu a znovu. Tak, jako ji dostal od Hospodina nemirovský rebe. Dostáváme moc ke službě. Ale také - smíme do svého života přijmout zvěst o naději, zvěst o síle lásky, pomoci a odpuštění, zvěst, která přemáhá všechny negativní síly, které ničí život.

Amen.

Píseň: 684 Učiň mne, Pane, nástrojem (S274 Apoštolská)

Vyznání vin: Přistupme a vyznejme před naším Pánem všechno, co nás trápí, co nás tíží, s čím si nevíme rady. Pane Bože, vyznáváme před Tebou svoji slabost, vyznáváme, jak málo důvěry máme v Tvoji pomoc. A jak se to odráží v našich rozhodnutích, v našich vztazích, v našem pohledu na nás samé. Vyznáváme, jak těžko se s tím vyrovnáváme, vyznáváme, že z toho začarovaného kruhu neumíme sami vystoupit.

Vyznáváme, že v tom nejsme o nic lepší než lidé kolem nás. Vyznáváme, že i my neseme svůj podíl na mnohé bolesti. Kdo tak spolu se mnou vyznává, společně vyznej: Vyznávám.

S radostí se přiznáváme k naději, kterou nám nabízíš. Že naše slabost a vina není tím posledním, co má moc nad naším životem, ale je to Tvá milost v Ježíši Kristu. Předstupujeme před Tebe s nadějí na odpuštění pro milost Tvého Syna Ježíše Krista, který za nás zemřel a pro nás je živ. Věříme v moc jeho smrti a vzkříšení. Potvrdme hlasitě: Věříme.

S vděčností přijímáme ujištění, že jsi nám v Kristu odpustil a tak i my nyní s radostí odkládáme všechn hněv i výčitky a odpouštíme těm, kdo nám ublížili. Vyznejme to hlasitě pro lásku Kristovu: Odpouštíme.

Slovo milosti: Pro každého z nás platí slovo milosti, slovo potěšení, jak nám ho předává prorok Ozeáš:

Zamiloval jsem si tě, lide můj, a zavolal jsem tě jako svého syna, abys vyšel z otroctví, praví Hospodin.

Cožpak bych se tě mohl vzdát?

Nedám průchod svému hněvu, protože jsem Bůh a ne člověk.

Jsem Svatý uprostřed tebe a nepřicházím s hněvivostí.

Pozdravení pokoje: O tuto naději Boží milosti se smíme navzájem podělit a podat si navzájem ruce na znamení odpuštění, bratrství a jednoty Kristova lidu a pozdravit jeden druhého se slovy: Pokoj tobě.

Píseň: 682

Preface: Opravdu je dobré a správné,

a děje se to k naší radosti,
abychom ti, Bože, děkovali za tou lásku.

Neboť ty nás očekáváš jako Otec milosrdenství
a tvůj Syn nám dává odvahu se k tobě navrátit
a svěřit se ve víře tvé milosti.

Proto tě chválíme vprostřed celého tvého stvoření.

Proto stojíme ve velkém zástupu těch, kdo žijí z tvé lásky.

Proto pozvedáme své hlasy do jediné chvály, která spojuje nebe i zemi
a se všemi anděly bez konce vyznáváme:

Svatý, svatý, svatý jsi, Hospodine zástupů, plná jsou nebesa i země Tvé
slávy. Požehnaný, který přicházíš ve jménu Páně. Hosana na výsostech.
Amen.

Připomínáme si dílo a utrpení našeho Pána Ježíše Krista, spoléháme na
jeho oběť a slavíme jeho památku, jak nám přikázal. Prosíme o dar Ducha
svatého, který nás proměňuje, který s námi tvoří společenství lidu
Kristova, společenství, ze kterého smíme mít duchovní užitek, zdroj
radosti a růstu v milosti.

Slova ustanovení: Poslyšte slova ustanovení svaté večeře Páně: „Já
zajisté přijal jsem ode Pána, což i vydal jsem vám, že Pán Ježíš v tu
noc, v kterouž zrazen jest, vzal chléb a díky činiv, lámal a řekl:
Vezměte, jezte, to jest tělo mé, kteréž se za vás láme. To čiňte na mou
památku. Takž i kalich, když povečeřel, řka: Tento kalich je ta nová
smlouva v mé krvi. To čiňte, kolikrát koli pítí budete, na mou památku.
Nebo kolikrát byste koli jedli chléb tento a z kalicha toho pili, smrt
Páně zvěstujete, dokud nepřijde.“

(1K 11,23-26)

Vyznání víry: Pane Bože, stojíme před Tebou, radujeme se z Tvého pozvání
a spolu s celým Tvým lidem, v jednotě s křesťany všech generací, národů a
konfesí vyznáváme svoji víru slovy apoštolského vyznání:

Věřím v Boha, Otce všemohoucího, Stvořitele nebe i země, i v Ježíše
Krista, Syna jeho jediného, Pána našeho, jenž se počal z Ducha svatého,
narodil se z Marie Panny, trpěl pod Pontským Pilátem, byl ukřižován,
umřel a byl pohřben, sestoupil do pekel, třetího dne vstal z mrtvých,
vstoupil na nebesa, sedí na pravici Boha Otce všemohoucího, odkud přijde

soudit živé i mrtvé. Věřím v Ducha svatého, v svatou církev obecnou, svatých obcování, hříchů odpuštění, těla z mrtvých vzkříšení a život věčný. Amen.

Píseň: Při vysluhování svaté večeře Páně Budeme společně zpívat píseň
308
461

Pozvání: Hospodin řekl svému lidu: Já jsem Hospodin, tvůj Bůh, já jsem tě přivedl z egyptské země. Otevři svá ústa, naplním je. Dnešní den je zajisté svatý našemu Pánu. Netrapte se! Radost z Hospodina bude vaší záštitou. I my se smíme nyní odvážit přistoupit ke stolu, který je pro nás připraven.

Přijímání: Společenství těla Kristova.
Společenství krve Kristovy.

Propouštění:

A naděje neklame, neboť Boží láska je vylita do našich srdcí skrze Ducha svatého, který nám byl dán. Když jsme ještě byli bezmocní, v čas, který Bůh určil, zemřel Kristus za bezbožné. Římanům 5:5n

Ježíš nás ujišťuje: "Amen, amen, pravím vám, kdo věří, má život věčný. Já jsem chléb života. Vaši Otcové jedli na poušti manu, a zemřeli. Toto je chléb, který sestupuje z nebe: kdo z něho jí, nezemře. Já jsem ten chléb živý, který sestoupil z nebe; kdo jí z toho chleba, živ bude na věky. A chléb, který já dám, je mé tělo, dané za život světa." J 6,47-51

Ježíš nás ujišťuje: "Ježíš jim řekl: "Amen, amen, pravím vám, nebudete-li jíst tělo Syna člověka a pít jeho krev, nebudete mít v sobě život. Kdo jí mé tělo a pije mou krev, má život věčný a já ho vzkřísím v poslední den."

J 6,53n

Píseň: 510 Ó Pane můj, pokoj ať Tvůj

Přímluvná modlitba: Pane Bože, děkujeme Ti za posilu, kterou jsme dnes

moli do Tebe přijmout. A chceme Tě moc poprosit, abys ná nás ji učil předávat tam, kde je jí zapotřebí.

Chceme poprosit za všechny, kteří ztratili někoho blízkého. Dnes zvláště chceme poprosit za ses. Círmanovou. Za všechny Tě Pane, prosíme.

Chceme poprosit, abychom uměli žít Tvoji nadějí pro své blízké. Pro rodiče, pro partnery, pro děti. Za to Tě, Pane, prosíme.

Chceme Tě poprosit za společenství křesťanů v našem státě. Abychom uměli nabízet cestu pomoci, odpuštění a úcty. Za to Tě, Pane, prosíme.

Prosíme Tě za jednání všech, kteří se snaží zajistit pomoc potřebným po celém světě. Prosíme, abys je posiloval a nedal jim podklesnout tváří v tvář nikdy nekončící bídě, utrpení a nenávisti. Za to Tě, Pane, prosíme.

Pane, vyslyš, prosíme, naše tiché i hlasité prosby.

Voláme k Tobě spolu se všemi křesťany jako ke svému Otci:

„Otče náš, jenž jsi na nebesích, posvět se jméno Tvé. Přijď království Tvé. Buď vůle Tvá jako v nebi, tak i na zemi. Chléb náš vezdejší dejž nám dnes. A odpusť nám naše viny, jakož i my odpouštíme našim viníkům. A neuveď nás v pokušení, ale zbav nás od zlého. Neboť Tvé jest království i moc i sláva na věky. Amen.“

Ohlášky:

Poslání: Ovoce Božího Ducha je láska, radost, pokoj, trpělivost, laskavost, dobrota, věrnost, tichost a sebeovládání. Jsme-li živi Božím Duchem, dejme se Duchem také řídit. Ga 5,22n.25

Požehnání: Sám pak Bůh pokoje nechť vás cele posvětil a zachová vašeho ducha, duši a tělo bez úrazu a poskvrny do příchodu našeho Pana Ježíše Krista. Věrný je ten, který vás povolal; on to také učiní. Amen.

1Te 5,23n

Píseň: 487 Amen, Otče, rač to dáti